

МЕЧ СВЯТОСЛАВА
ПОВЕРТАЄТЬСЯ У МУЗЕЙ
КОЗАЦТВА НА ХОРТИЦІ **2**

НА БАТЬКІВЩИНІ МАЙЯ -
ІНДІАНЦІ З ХОЛОДНОЯРСЬКИМ
ПРАПОРОМ **5**

УПА ПРОТИ
НАЦИСТІВ: БІЙ
ПІД ЗАГОРОВИМ **6**

Козацькому роду нема переводу!

Козацький край

Ціна - 2 грн.

№22 (41)
12 грудня 2012 р.

КОЗАЦЬКІ КУЛАКІ

Українці досягли світових вершин у боксі. У цьому головний редактор «Козацького краю» переконався, зустрівшись із президентом Національної ліги професійного боксу України... на батьківщині майя – у Мексиці

У День Збройних Сил України на Черкащині відмовилися від пам'ятника воїнам УНР

У селі Сухини Корсунь-Шевченківського району Черкаської області не буде пам'ятника воїнам Армії УНР. Крапку у тривалій дискусії поставили депутати сільської ради — про це повідомляє сайт благодійної ініціативи «Героїка».

Влітку 2012 року представники благодійної ініціативи «Героїка» звернулись до Сухинської сільської ради з пропозицією побудувати пам'ятник на честь перемоги бійців 4-ї Київської дивізії Армії УНР над більшовицьким кавалерійським загonom в бою у Сухинах 30 січня 1920 року. На розгляд сільської ради був поданий проект пам'ятного знаку. Витрати, пов'язані зі зведенням монументу брали на себе жертводавці.

7 серпня 2012 року депутати сільради ухвалили позитивне рішення. Вже 23 жовтня «Героїка» збрала необхідну суму коштів для початку будівництва.

Однак раптово сільський голова пан Павло Коломієць змінив свою думку щодо пам'ятника. Посилаючись на лист з райради він категорично заборонив споруджувати монумент в центрі села і запропонував два місця на вибір: за селом у ямі та на вигоні, де місцеві мешканці випасають велику рогату худобу. Представники «Героїки» повторно звернулись до сухинських депутатів, на цей раз з проханням дати дозвіл на спорудження пам'ятника на подвір'ї сільської ради.

6 грудня 2012 року, в присутності активістів «Героїки», сесія Сухинської сільської ради розглянула повторне звернення щодо спорудження пам'ятного знаку. Депутати одразу заявили, що встановлення монументу на подвір'ї сільради є неприпустимим, адже таке рішення поставить хрест на кар'єрі сільського голови і посварить з керівництвом району та області. Обранці запропонували компромісний варіант: спорудити пам'ятник біля фельдшерського-акушерського пункту, який знаходиться в непримітній низині за будівлею школи, неподалік з громадським туалетом. Представники «Героїки» внесли зустрічну пропозицію: площа перед сільським клубом. «Після таких рішень нам можна забути про газифікацію села», — заявили депутати, що бояться гніву районного керівництва. Майже одногослодно була ухвалена пропозиція щодо спорудження пам'ятного знаку на подвір'ї ФАПУ.

«Добре, що депутати відкрито, пря-

мо на сесії, пояснюють, що кар'єра та близькість до владного корита для них важливіші за пам'ять про воїнів-земляків та українську історію. Правда — це завжди добре, навіть якщо вона гірка. Однак викликає огиду те, що обранці прагнуть «умити руки» — запропонувати принизливий та неприйнятний варіант — шматок землі, десь на задвірках села, біля туалету. Депутати зробили це свідомо, розуміючи, що в нас є почуття гідності, і ми відмовимось від таких подачок. Шкода, що ми втратили майже рік часу на вмовляння сухинських пристосуванців. Тепер маємо швидко підшукати інший населений пункт Черкаської області, де влада виявиться більш прихильною до українських воїнів. Маємо зобов'язання перед нашими активістами та прихильниками. Докладемо всіх зусиль, аби на Черкащині таки постав ще один пам'ятник воїнам Армії УНР», — коментує представник благодійної ініціативи «Героїка» Олег Собченко.

ДО МУЗЕЮ ПЕРЕДАНО УНІКАЛЬНИЙ ВІВТАР ТРИПІЛЬЦІВ З ПОСЕЛЕННЯ, ВІДКРИТОГО АРХЕОЛОГОМ З УМАНІ

Кіровоградському обласному краєзнавчому музею передали унікальний трипільський вівтар, знайдений в липні цього року учасниками українсько-британської експедиції на місці найбільшого в Європі трипільського поселення поблизу села Небелівка Новоархангельського району Кіровоградщини.

Символічна передача відбулася 5 грудня, під час прес-конференції в обласному краєзнавчому музеї, присвяченої підсумкам українсько-британської експедиції Turilla mega-site та ще шести археологічних

досліджень, які проходили на території області протягом року.

Співголова експедиції, кандидат історичних наук, професор Інституту археології НАН України, Михайло Відейко, передав працівникам музею документи на експонат. Сам артефакт був доставлений в музей трохи раніше, і являє собою двохсотлітєграмове хрестоподібне пристосування з паленої глини, яке використовувалося для релігійних ритуалів і обрядів.

Унікальність експонату полягає в тому, що він був

знайдений під час розкопок трипільського храму площею 1200 квадратних метрів — першої і єдиної культової споруди, виявленої археологами за 120 років дослідження трипільської культури. До теперішнього часу, за словами Відейка, вважалося, що трипільці не будували будівель громадського призначення.

Вперше про трипільське поселення поблизу Небелівки стало відомо завдяки пошукам уманського археолога Василя Стефановича в шістдесятих роках минулого століття. Відповідно до розкопок Інституту

археології Академії наук УРСР, проведеними в 70-80 роках минулого століття, його площа складає близько трьохсот гектарів. Це найбільше трипільське поселення в Європі.

До 2009 року ґрунтовних досліджень цієї території не проводилося. Влітку 2009 р. професор Інституту археології НАН України М.Відейко і англійський учений, викладач Даренського університету (Великобританія) Д.Чепмен ініціювали проведення українсько-британської експедиції, до якої в цьому році приєдналися вчені з дев'яти країн

світу. М.Відейко пропонує обласній владі надати статус заповідника території, яка охоплює Небелівку, а також села Торговиця та Володимирівка Новоархангельського району, де свого часу також були знайдені археологічні пам'ятки трипільської культури.

Засновника ОУН вшанував литовський Каунас

У литовському місті Каунасі встановили пам'ятну дошку відомому українському політику та військовому командирі ХХ століття, полковнику Євгену Коновальцю, який свого часу отримав литовське громадянство, щоб уберегтися від репресій.

5 грудня у Каунасі відбулася конференція, присвячена лідеру українського визвольного руху Євгену Коновальцю. У рамках заходу був показаний фільм «Rezistencija Ukrainoje i Lietuvoje» («Рух опору в Україні та Литві») та була відкрита пам'ятна дошка на честь полковника Армії УНР, команданта УВО, голови Проводу українських націоналістів Євгена Коновальця. Таблицю встановили на будинку Laisves al. 34, в якому часто бував полковник, маючи литовське громадянство. Автором дошки є скульптор Ярослав Троцько, а виготовлена вона коштом обласного бюджету Львівщини.

Виступаючи перед учасниками урочистостей із вшанування пам'яті Євгена Коновальця, віце-мер Каунаса Станіславас Бушкевичюс сказав: «Український народ, як і литовський, довгий час був поневолен народом, тому Коновалець завжди розумів бажання Литви, як і України, вирватися і стати незалежною

державою. Він допоміг Литві, і Литва допомогла йому мобілізувати сили, щоб боротися за незалежність своєї країни. Я радий, що литовці не забувають Євгена Коновальця і сьогодні ми говоримо про нього як про лідера боротьби за свободу. Свого часу Коновалець сказав, що тільки ті народи, які знають свою історію, гідні поваги інших».

Історична довідка. Євген Коновалець (1891—1938) — відомий військовий та політичний діяч. Полковник Армії УНР, командант УВО, засновник ОУН. Вивчав право на юридичному факультеті Львівського університету. Командир куреня Січових стрільців, який незабаром перетворився в одну з найбоєздатніших частин Армії УНР. У 1929 році на Першому конгресі українських націоналістів у Відні було створено ОУН, головою проводу якої було обрано Євгена Коновальця. 23 травня 1938 року його було вбито у Роттердамі внаслідок спецоперації НКВД.

МЕЧ СВЯТОСЛАВА ПОВЕРНЕТЬСЯ У МУЗЕЙ КОЗАЦТВА ДО НОВОГО РОКУ

Протягом місяця відреставрований меч представлять науковій громадськості в Києві, а наприкінці грудня неймовірна знахідка запорізьких рибалок прибуде в Запоріжжя.

У музеї історії козацтва повернення меча чекають більше року і вже навіть підготували місце для експозиції.

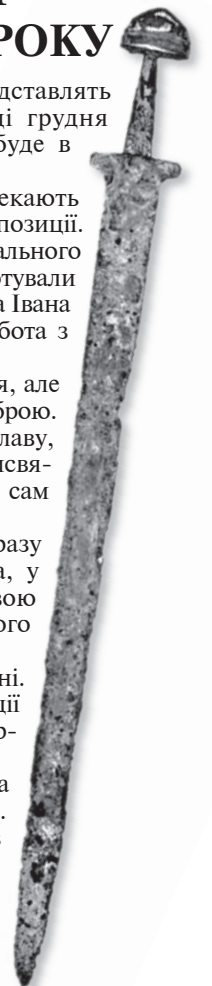
Процес реставрації затягнувся — фахівці національного реставраційного центру поїхали до Франції, там готували до виставки в Луврі роботи українського скульптора Івана Пінзеля, а потім на клинку знайшли клеймо, робота з ним так само вимагала додаткового часу.

Клеймо вченим розшифрувати поки не вдалося, але ймовірно це міг бути знак майстра, який викував зброю. Мечу, який цілком міг належати князю Святославу, батьку хрестителя Київської Русі Володимира, присвятають цілу експозицію. Тут можна буде побачити і сам раритет, і весь процес реставрації.

Меч потрапив до реставраторів буквально відразу ж після того, як був вилонений. Річкова вода, у якій зброя знаходилася стільки років, диктує свою методику реставрації, так само, як і матеріал, з якого він створений.

«Експонат заговорить», обіцяють запорізькі вчені. До того ж, для повноти картини, у тій же експозиції розмістять ще кілька мечів княжого типу, які археологи знайшли в 1928 році в районі Дніпрогесу.

Давньоруський меч випадково зачепився за гачок спінінга запорізьких рибалок минулої осені. Знахідка розбурхала весь науковий світ. Судячи з оздоблення меча, належав він дуже знатній персоні, а загублений був, швидше за все, в битві русичів з печенігами, тій самій, в якій загинув Святослав. Вчені не виключають, що зброя належала самому великому князю.

СВЯТИЙ АПОСТОЛ АНДРІЙ ПЕРВОЗВАНИЙ ОСНОВОПОЛОЖНИК ЦЕРКВИ ХРИСТОВОЇ В УКРАЇНІ!

Благоволінням Божим кожна країна і кожен народ мають у своїй історії просвітителя. Великою честю для багатьох народів стало перебування на їхній землі учнів Христа Спасителя - святих апостолів. Славить похвалами Рим апостолів Петра і Павла, Індія - Фому, Єгипет - Марка, через яких народи, що перебували у темряві невідання, просвітилися світлом істинного богопізнання.

Святий апостол Павло заповідав нам: «Пам'ятайте наставників ваших, котрі проповідували вам слово Боже, і... наслідуйте віру їхню» (Євр.13,7). Згідно зі словом апостола, наш український народ славить і шанує святого Андрія Первозваного, який пройшов наші землі з проповіддю Слова Божого. Це саме він вплив по Дніпру-Борисфену на Північ, дістався київських круч й передрік заснування великої святині - Богом береженої столиці нашої держави міста Києва. 13 грудня Свята Православна Церква молитовно згадує пам'ять святого апостола Андрія Первозваного. Саме йому, апостола слов'ян, ми, українці, вдячні за його євангельську проповідь на нашій землі. Життя того, хто приніс нам звістку про Істинну та Життя, міститься у цій статті.

Апостол Андрій був братом першоговерховного апостола Петра і походив з міста Віфсаїди, що в Палестині. З юних років він надавав перевагу духовним, вічним цінностям і тому коли почув проповідь Іоана Хрестителя про покаєння, став його учнем. Іоан смиренно називав своє служіння лиш звісткою про прихід Того, хто стане втіленням усіх старозавітних пророцтв, усіх очікувань людства. Тому коли він, вказуючи на Ісуса, мовив: «Ось Агнец Божий, що на Себе гріх світу бере!», Андрій відразу пішов за Христом. Потім Андрій покликав свого брата Симона, якого пізніше Господь назвав Петром, тобто Скелею. Андрій став першим послідовником Ісуса Христа, тому й одержав **найменування Первозваний**.

Апостол Андрій, як і інші апостоли, був свідком проповіді Ісуса Христа, Його чудес, що підтверджували Його божество. Андрій бачив страждання Спасителя, Його смерть і Воскресіння. Після Воскресіння Спасителя разом з іншими учнями удостоювався зустрічей з Ним і був присутній на Елеонській горі, коли Господь, благословивши їх, піднісся на Небо.

Після зішестя Святого Духа апостоли кинули жереб, кому в яку країну йти для проповіді Євангелія. Святому Андрію

дісталися країни вздовж узбережжя Чорного моря, північна частина Балканського півострова і Скіфія (у майбутньому - територія Русі). За переказами, апостол Андрій проповідував у Криму, потім

по Дніпру дійшов до місця, де згодом виник Київ. «На горах цих возсіяє благодать Божа: велике місто буде тут, Господь освятить цю землю святим водохрещенням і спорудить тут багато церков», - сказав апостол Андрій Первозваний своїм учням. Потім він благословив київські гори і водрузив хрест.

Після повернення у Грецію апостол проповідував у місті Патрос (Патра). Тут через покладання рук він багатьох

зцілював від недуг. Багато людей увірували в Христа, але місцевий правитель Егеат зненавидів апостола, назвавши його вчення божевільям, і засудив Андрія до розп'яття. Щоб святий Андрій довше страждав і щоб не викликати швидкої смерті, його прив'язали до хреста на зразок букви Х, не вбиваючи цвяхів у руки і ноги.

Перед розлученням душі з тілом небесне світло осяяло хрест Андрія, і в його променях апостол відійшов у Царство Боже. Це сталося близько 62 року після Різдва Христового. Шлях поширення добра - це шлях страждань, адже воно завжди стикається зі злом. Слово Боже говорить: «Христос постраждав за нас і залишив нам приклад, щоб пішли ми слідами Його.» Апостол Андрій вповні наслідував цей приклад.

Віддавна окремі вчені виступали проти правдивості літописного оповідання. Дуже воно схоже на пізнішу вставку до літопису. Та й, мовляв, чи був сенс апостола підійматись у малозаселені гори біля Дніпра?

Літописне оповідання про апостола Андрія, можливо, й пізніша вставка до найдавнішого літопису, яких тут немало, але, прикрашене в подробицях, воно має реальну історич-

ну основу. Важливі свідчення цього зібрані Грецькою Церквою, яка віддавна вела суперництво за авторитет з Римською. На протипагу відомостям про заснування Західної Церкви апостолом Петром греки пильно досліджували біографію свого основоположника апостола Андрія. Ці дослідження в один голос свідчать, що апостол Андрій проповідував Євангеліє і в далекій варварській Скіфії. Найперше про це згадує батько церковної історії, єпископ Євсевій Памфіл (помер у 340 році). Цікавим є також оповідання ченця Епіфанія, який повідомляє, що апостол Андрій під час своєї третьої подорожі обійшов східне та північне узбережжя Чорного моря. Епіфаній твердить, що він сам побував у цих місцях і скрізь вислуховував місцеві оповідання про ап. Андрія, на власні очі бачив церкви, хрести, образи св. Андрія, скрізь він розпитував, зібрав і записав імена учнів Андрія, що були першими єпископами церков, які заснував апостол.

Є відомості про найперших українських святих-мучеників Інна, Рима і Пінна, яких ми згадуємо 20 січня. Вони були учнями ап. Андрія, родом із Скіфії, які навчали та охрещували скифів. Але правитель

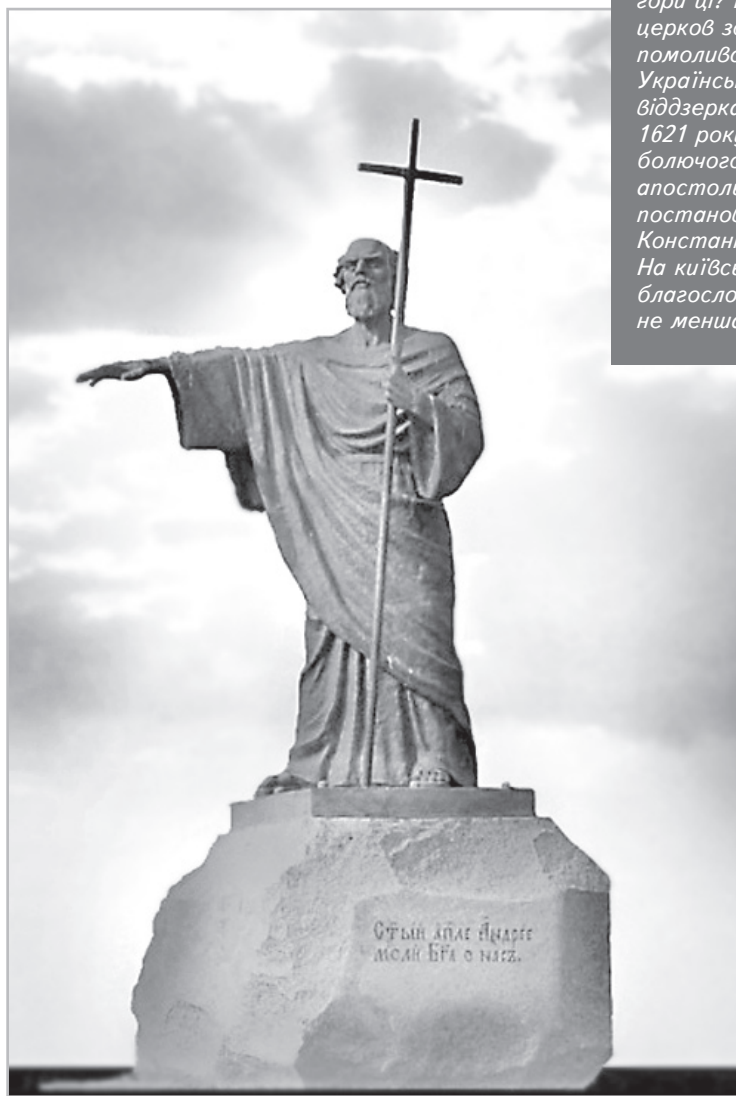
чи менше число своїх прихильників аж до офіційного хрещення в 988 році України - Руси князем Володимиром.

Все це передання дає нам українському народу підтвердження, що ми є послідовниками та наступниками Церкви Христової, а не послідовниками нав'язаної нам Церкви "Руського Міра", яка вважає і твердить що Україна та її Українська Православна Церква і мова українська є не благодатна.

Адже ми, як народ, і мова наша - теж Промисел Божий. Чи хтось ставить під сумнів?

Тож дорогі читачі, якщо Ми є послідовниками Церкви Христової, наслідуймо закон Божий, а саме Любіть Господа Бога Своєю всім серцем своїм, всією душею своєю, всіма думками своїми. І любіть ближнього свого, як самого себе. А Ми дорогі є між собою усі ближні, а найперше ті які потребують від нас якоїсь допомоги, неважно якою мовою моляться наші ближні адже молитва це є розмова з Богом, і кожен молиться на тій мові на якій йому зрозуміло. Коли ще в день П'ятидесятниці Святі Апостоли «...сповнились Святим Духом і почали говорити іншими мовами, як Дух давав їм промовляти» (Діян. 2, 3-4). І розуміли їх побожні люди з

У стародавньому літописі "Повість минулих літ" розповідається про подорож Апостола Андрія Первозваного углиб українських земель: "Дніпро впадає у Понтіїське море; море це зветь Руським. Уздовж його берегів навчав, як кажуть, святий Андрій, брат Петра. Коли Андрій навчав у Синопі і прийшов до Корсуня, він довідався, що від Корсуня недалеко гирло Дніпру. І прибув він до гирла Дніпру, а звідти вирушив угору по Дніпру. І сталося, що він прибув і зупинився під горами на березі. А ранком, уставши, промовив він до учнів, що були з ним: "Бачите ви гори ці? На горах цих засяє благодать Божа, буде місто велике і багато церков здвигне тут Бог". І піднявся він на гори ці, поблагословив їх, помолився Богу і зійшов з гори цієї, де пізніше виріс Київ". Український народ віками зберігав пам'ять про цю подію як віддзеркалення історичного факту. Київський Собор, який відбувався 1621 року, у часи відродження Української Православної Церкви після болючого удару, завданого їй унією, своїм авторитетом ствердив апостольське походження християнства на українській землі. У соборній постанові сказано: "Святий Апостол Андрій - перший архієпископ Константинопольський, патріарх Вселенський і Апостол Український. На київських горах стояли ноги його, і очі його Україну бачили, а уста благословляли, і насіння віри він у нас насадив. Воістину Україна нічим не менша від інших східних народів, бо і в ній проповідував Апостол".

варварів, схопив їх і замордував, обливши на морозі водою. Літопис говорить, що була люта зима і "річки позамерзали так, що ними їздили." А це, безумовно, могло бути десь далі на північ.

Все це говорить про те, що апостола Андрія справді можна вважати садівничим християнства в Україні. Апостол Андрій, безумовно, був і проповідував на нашій землі і вплив нашим Дніпром. Можна сумніватися, чи підіймався він так високо, чи справді побував у Києві. Хоча це цілком вірогідно. Але для визнання Церкви Української Церквою Первозваною досить і того, що апостол Андрій дійсно був на Українській землі і навчав наших предків Слова Божого. Цілком можливо, що вже від часу апостола Андрія християнство ніколи не переводилося в нас, а постійно мало більше

усіх народів, що під небом, що перебували в Єрусалимі між юдеями. Тут доцільно пригадати повчання Святого Першоговерховного Апостола Павла: «Так і ви, якщо промовляєте язиком незрозумілі слова, то як зрозуміють, що говорите? Ви будете говорити на вітер!» (1Кор. 14, 9). Коментарі зайві.

З нагоди свята вітаю усіх, хай Всещедрий Господь Благословить нас, та подасть кожному здоров'я, благополуччя миру, любові між усіма, а Святий Апостол Андрій Первозваний Молить Бога за нас.

**З повагою підготував
настоятель Храму
святих Первоверховних
Апостолів Петра і
Павла м. Чигирин
протоієрей
Василь ЦИРІЛЬ**

Поетичне
слово

ЄВГЕНІЯ
КАРАМИШЕВА
Колегіум «Берегиня»
9-«В» клас

ДУБ ЗАЛІЗНЯКА

Там на горі, в Холоднім Ярі,
Серед зеленої дубрави...
На хуторі славетний дуб,
Він береже козацький ДУХ.
І з того часу і донині,
Вирує у повітрі сила,
Вирує вдень та уночі...
І чутно берегинь плачі...

Живим вони лікують рани,
А павшим від лихої справи,
У молитвах співають шану,
В останню путь випроводжая...

Їхні тіла лежать в могилах,
А душеньки летять на крилах...
І возрождаються з листвою
Вони там кожною весною.

А восени на Покрова,
Кружляє жовта там листва...
І тихо землю укрива,
Козацьким захистом вона.

Козаки - брати по крові,
В нас дух єдиний, сила волі...
Одна на всіх Свята земля,
І Бог нас всіх благословля!

Єднатись треба,
браття!
Разом, здолаємо усе...
Кохану жінку, коху
шаблю,
Нехай з нас кожен
береже!

14.10.2012

ЗНАМЕНИТИЙ КІНОРЕЖИСЕР МИХАЙЛО ІЛЛЕНКО ЗНІМАЄ ФІЛЬМ... ПРО ВИБОРИ

Михайло Ілленко разом з письменником Романом Ковалем та грецьким кінорежисером Фотосом Лампріносом – в гостях у Олега і Лесі Островських на «Дикому хуторі». Березень 2012 року

Зафіксовані на відео скандальні події на "проблемних" округах під час недавніх парламентських виборів в Україні стануть сюжетом документального фільму. Його готує відомий кінорежисер Михайло Ілленко, автор фільму «ТойХтоПройшовКрізьВогонь». Митець каже, що про такі події мають знати наступні покоління...

Михайло Ілленко є дядьком народного депутата від "Свободи" Андрія Ілленка, який зумів перемогти на виборах і стати народним депутатом. Команді Ілленка-молодшого та іншим опозиціонерам вдалося

відзняти факти виборчих маніпуляцій, підкупу, фізичного тиску на виборців і виборчі комісії. Кінорежисер попросив, щоб увесь матеріал про виборче свавілля дали йому – так би мовити, для творчого опрацювання. «Було б цікаво, і важливо, щоб це залишилося в історії», – сказав режисер. До речі, під час виборчих "катавасій" Михайло Ілленко і сам на заклик опозиціонерів приходив під "проблемні" ОВК захищати результати виборів, і не

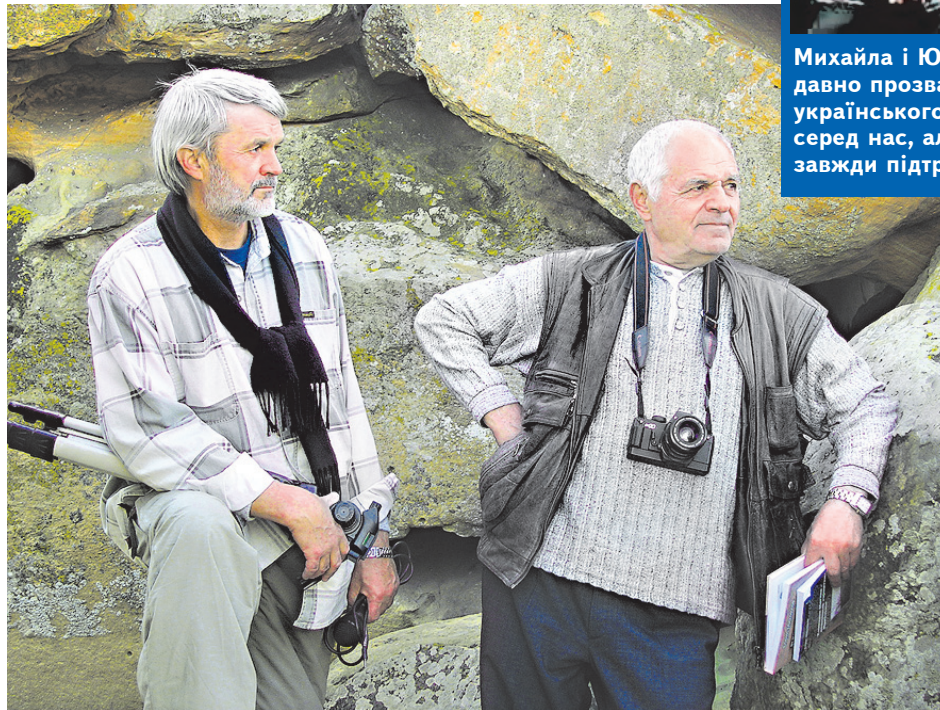
раз відчув на собі стусани стриженних наголо "гопників". Про це розповіла львівська газета «Високий Замок».

Нагадаємо: родинне коріння Ілленків – з Черкащини. Не так давно Михайло Ілленко був гостем редакції «Козацького краю», тоді він поділявся ще однією творчою задумкою.

– Є у планах відзняти фільм по твору Тараса Шевченка, – сказав у інтерв'ю «Козацькому краю» пан Михайло. – Про самого великого Кобзаря то хоч інколи щось нове знімають, а по його творах – ще з 1960-х років нічого не було. Є у Шевченка така балада – «У тієї Катерини хата на помості». Він короткий, та маю задумку, як розвинути сюжет, кинувши місточок між часами Козаччини і нашим часом. Дуже мені, до речі, сподобався Холодний Яр – хочу переговорити з Лесею і Олегом Островськими та жителями Буди, чи можна тут буде поселити на «Дикому хуторі» і в

Михайла і Юрія Ілленка мистецтвознавці давно прозвали «характерниками українського кіно». Тепер Юрія вже немає серед нас, але його сина Андрія Михайло завжди підтримує...

хатах Буди творчу групу на час зйомок. Дуже сподобався ваш край – тут справді відчувається зв'язок епох нашої славної історії...

Чесно кажучи, не бачимо нічого дивного у тому, що митець майже водночас може задумуватися про такі здавалося б різні за сюжетом фільми – документально-політичний і художній. Та зрештою, хіба так вже все радикально змінилося від часів Шевченка? Бо і визискувачів простого люду можемо бачити і бунтівних духом, яких в Україні в усі часи гайдамаками називали...

РЕСТОРАННО-ГОТЕЛЬНИЙ КОМПЛЕКС

ДИКИЙ ХУТІР

Міні-готель. Можлива доставка автобусом.

Запрошуємо Вас відсвяткувати новорічні свята та корпоративи!

7 грудня 2012 р. – Вечорниці до дня Святої Катерини.
14 грудня 2012 р. – Вечорниці до дня Святого Андрія.
21 грудня 2012 р. – Вечорниці до дня Святого Миколая.
Із 22 грудня по 30 грудня 2012 р. – Новорічні корпоративи в українському стилі (щодня).
13 січня 2013 р. – Старий Новий рік (Свято Меланки та Василя).

Квитки за тел.: (0472) 566-911, (067) 238-47-57, (067) 442-79-64. Сайт: www.hutirbuda.com
Чигиринський район, с. Мельники, хутір Буда (біля дуба Максима Залізняка).

www.cossackland.org.ua

Козацький край

Росія Бельгія Великобританія США Канада

Іспанія Швеція Польща Франція Німеччина

На сайті «Козацького краю» маємо відвідувачів вже з 94 країн закордону. Десятка лідерів по відвідування сайту з-за кордону виглядає так: Польща, Росія, США, Німеччина, Великобританія, Бельгія, Франція, Іспанія, Канада, Італія

Замість думати про «кінець світу», українці мають гордитися своїми чемпіонами світу...

Олег ОСТРОВСЬКИЙ

У перші дні грудня я побував у Мексиці – на батьківщині цивілізації майя, календар якої нині панічно обговорює людство, очікуючи на 21 грудня. Був у Чічен-Іці, Меріді, Майялані, Ушмалі, Канкуні. Бачив Храм воїнів і Храм Ягуарів, плавав у так званому «сеноті» – підземному озері, звідки майя брали воду, обстежував руїни обсерваторії Караколь – тієї самої, звідки майя вели астрономічні спостереження...

У столиці імперії майя, місті Чічен-Іца на вершину знаменитої 24-метрової піраміди Кукулькана ми з ще кількома українцями пронесли малиновий прапор "Вільного козацтва Холодного Яру", а у джунглях індіанці, нащадки племені майя, яке створило знаменитий календар, розгорнули наш чорний прапор з написом "Воля України або смерть" – той, під яким на початку ХХ-го століття воювали повстанці Холодноярської республіки...

Я не відчув, щоб нащадки майя готувалися до загибелі світу. То чому так українці його бояться? Набагато реальніше втратити здобутки української державності, нашу волю і самостійність. Я навпаки схильний шукати добрі знаки. У тій же Мексиці я "вживу" зустрівся зі світовою легендою боксу – знаменитим Доном Кінгом. Довго спілкувався з Михайлом Михайловичем Зав'яловим, президентом Національної ліги професійного боксу України. А вже 14-15 грудня ми з Михайлом Михайловичем знову побачимося в Черкасах, куди він приїде на міжнародний боксерський турнір, організований компанією братів Кличків "K2 Promotions". Хіба це не добрий знак – зустріти у Мексиці, за тисячі кілометрів від Черкас настільки знакову для боксу людину якраз перед її ви-

зитом до Черкас? У свої 74 роки "вождь" українських боксерів у настільки добрій формі, що при ньому навіть соромно говорити про "кінець світу". А якщо є перспективи у українського спорту, української культури, української мови і у віри православної – значить, і у всього нашого народу є перспективи...

Вітчизняний бокс нині – на вершині слави. Наших боксерів

Boxing Promotion.

До складу української делегації входили президент компанії Union Boxing Promotion Юрій Рубан, генеральний менеджер цієї організації Дмитро Єлісеєв, президент Національної Ліги професійного боксу України Михайло Зав'ялов і віце-президент НЛПБУ Аліна Шатернікова.

На Конвенції були порушені питання щодо рейтингу боксерів

За підсумками Конвенції WBC відбулися і зміни у рейтинг-листі боксерів у важкій вазі. Зокрема зі списку було виключено екс-чемпіона світу за версією WBA росіянина Ніколая Валуєва.

Радує, що серед чемпіонів світу у різних категоріях – шість українців: брати Віталій і Володимир Клички, В'ячеслав Сенченко, Андрій Котельник, Сергій Дзинзирук та «інтерконтинентальник» Дмитро Кучер.

Розповідаючи мені про них, Михайло Зав'ялов похвалився, що у любительському боксі українцям зараз взагалі немає рівних, а у професійному боксі Україна – стабільно у трійці найсильніших.

15 грудня в черкаському СК "Будівельник" пройде вечір боксу від компанії братів Кличків «K2 Promotions». У головному поєдинку турніру харків'янин Сергій Федченко битиметься із азербайджанцем з Німеччини Азадом Азізовим. Поєдинок – за титул Чемпіона Європи за версією WBO у суперлегкій вазі.

Азізов – суперник сильний, та нашого Федченка не даремно прозвали «Професором», бо спортсмен вміє добре прораховувати дії суперника на рингу і вишукувати його вразливі місця. Любителі боксу пам'ятають його перемоги над французом Віллі Блейном і американським боксером на прізвище «Чоп-Чоп». Пам'ятають і відправленого у технічний нокаут грузина Нугзара Маргерашвілі.

Та все ж найбільш знаковим

Сергій Федченко – справжній козак!

боєм Сергія Федченка вважається достойний поєдинок із просто-таки легендою боксу – Хуаном Мануелем Маркесом. З цим мексиканцем він бився за титул тимчасового чемпіона у квітні 2012 року – знов-таки у Мексиці! Чим вам не ще одне співпадіння – тепер цей українець теж їде саме у Черкаси!

Отож, 15 грудня я сам їду на бокс і вас переконую зробити те саме, дорогі читачі «Козацького краю». Окрім Федченка, ви побачите й інші бої під егідою компанії братів Кличків – «K2 Promotions» – Узелкова, Головка, Нікуліна, Руденка та інших.

Якщо вже не матимете змоги потрапити на свято у «Будівельнику» – залишається варіант телевізійного перегляду. Телетрансляція поєдинку на телеканалі «Інтер» – у суботу, 15 грудня, о 23:00 год.

Індіанці майя з холодноярським прапором. Грудень 2012 року

знають в усьому світі.

З 31 жовтня по 6 листопада в мексиканському місті Канкун проходила щорічна 48-а Конвенція Всесвітньої боксерської Ради (WBC), в якій взяло участь близько 850 осіб.

Серед присутніх на Конвенції були промоутери Дон Кінг, Гері Шоу, Ерік Гомес, Том Леффлер, Дітмар Позво, Юрій Рубан.

Серед колишніх і діючих Чемпіонів WBC на зборах були присутні Евандер Холіфілд, Ерік Моралес, Девон Александер, Мігель Котто, Себастьян Збік. Про це я вже потім дізнався від прес-служби Union

проведені медичний, суддівський та антидопінговий семінари. Також в рамках Конвенції відбувся боксерський турнір, на якому всі бої були закінчені достроково.

Виконком WBC високо оцінив роботу української промоутерської компанії Union Boxing Promotion у розвитку світового боксу, а її президенту Юрію Рубану віце-президент WBC Рекс Валкер вручив заслужену нагороду.

Керівництво Union Boxing Promotion провело ряд переговорів з лідерами світового професійного боксу і визначило перспективи і стратегію розвитку компанії на майбутнє.

До уваги читачів «Козацького краю»: передплатити нашу газету можна у будь-якому поштовому відділенні усіх областей України та АР Крим

Поспішай передплатити на 2013 рік!

Передплатний індекс «Козацького краю»: **89155**

Вартість передплати:

- * на 1 рік – 126 грн. 50 коп.
- * на 6 місяців – 63 грн. 25 коп.

УПА проти нацистів. БІЙ ПІД ЗАГОРОВИМ

Проти чотири з 44-х повстанців було кинуте роту німецької жандармерії, роту донських козаків і роту поліції – всього близько 400 осіб. Увечері до німців прибуло підкріплення – десять легких танків. Три німецькі літаки розпочали бомбардування монастиря...

Новий Загорів - невеличке село в Локачинському районі Волинської області. Основна його пам'ятка - Загорівський монастир, заснований, за переказами, ще з другої половини XII століття ченцями з Києва, які рятувалися від татаро-монгольської навали.

Мурований монастирський храм на місці дерев'яного був зведений 1566 року. Монастир до 1719 року був православним, потім прийняв унію. У монастирі перебував живописець Іов Кондзелевич, відомий перш за все п'ятирусним іконостасом для монастирської Воздвиженської церкви у знаменитому Скиті Манастирському. Український іконописець у Загоріві впровадив малярську й різьбярську школи. На той час ще молодий Іов для монастиря виготовив кіот (престол).

З Візитації 1824 р. довідуємося, що місцеві жителі з унії перейшли на православну віру.

До 1917 р. Загорівський монастир не зазнавав жодних змін.

Після розпаду Російської імперії внаслідок більшовицького перевороту та польсько-радянської війни землі Західної України, в тому числі Володимир-Волинського повіту, куди входило село Новий Загорів, перейшли під юрисдикцію новоствореної Польської держави. У 1921 р. Загорівський монастир знову повернули греко-католикам.

Влітку 1943-го року німецькі окупанти оголосили Україну "зоною антипартизанських операцій". До боротьби з українськими повстанцями було залучено Еріха фон Баха-Зелевскі - командувача німецьких проти партизанських формувань на Східному фронті.

На початку червня 1943 р. відділи УПА прогнали німецьку адміністрацію і встановили своє правління в кількох регіонах Волині - Турійську, Мацієві, Голобах, Селищі, Шацьку. Населення цих районів надавало їм усебічну допомогу як дійсним господарям рідної землі.

Українські патріоти напали на залізницю, порушували план руху поїздів, якими окупанти намагалися своєчасно доставляти військову техніку і військову силу для підкріплення своїх сил на тій чи іншій ділянці фронту, де зазнавали невдачі.

Так, у ніч з 23 на 24 червня 1943 р. було перервано залізничне сполучення між станціями Немовичі-Малинськ по шляху Рівне-Сарни. В передніх вагонах їхало 150 гестапівців карного загону. Вони верталися з погрому польських та волинських сіл, а в останніх вагонах були гармати, танки, амуніція та всякі припаси.

Заспані гестапівці ще не встигли

відчинити двері своїх вагонів, щоб довідатися про причину зупинки поїзда, як у передніх двох вагонах пролунали постріли. Сотенний командир Ярема із другом Дорошем стріляли по карателях. Гестапівці пробували тікати через вікна, але влучні постріли не давали ворогам вирватися з пастки. Вранці повстанці зі зброєю та амуніцією повернулися в ліс.

У травні і червні 1943 р. відділи УПА в постійних боях з гітлерівцями контролюють усе Полісся і Волинь, обмежують володіння окупантів лише територіями головних шосейних шляхів та залізничних ліній.

На початку серпня 1943 р. відділ УПА напав на непрошених гостей, які грабували населення Гнідави (Луцький район). У запеклому бою, що почався, повстанці знищили грабіжників, а пограбоване майно було повернено населенню.

В ніч із 19 на 20 серпня відбувся напад повстанців на м. Камінь-Каширський. Після жорстокого бою повстанці перемогли і здобули цінні трофеї: понад 20 тис. набоїв, 5 кулеметів, 4 машини, понад сотню пістолетів, 16 друкованих машинок, 4 радіоприймачі, 11 коней з сідлами, 7 мотоциклів, 1 легкову машину, 15 полонених і багато продуктів. Ворог втратив 100 чоловік убитими.

Вдень 8-го вересня 1943-го року повстанська чота особливого призначення під керівництвом Андрія Марценюка ("Берези") увійшла до

близько 40 бійців.

Німці спробували підпалити смолоскипами монастир і піти на штурм. Однак, все це виявилось безрезультатним - окрім нових втрат, окупанти не домоглися нічого.

ЗІ СПОГАДІВ УЧАСНИКІВ ТОГО БОЮ:

"Загнали міномети, заторохотіли кулемети, автомати... Одна за одною вибухали гранати, все злилося в один жахливий гул. Бій кипів, німці лізли як сарана, а разом з ними власівці та "фольксдойчі".

Бій тривав цілу ніч. До повстанців долинали крики німецьких радистів, які викликали допомогу. Коли стало розвиднятися, бійці побачили, що до німців прибули нові машини з солдатами. Береза обміркував ситуацію і дав наказ відступити з шанців до монастиря."

Нового Загорова. Повстанці розташувалися біля Загорівського монастиря, який на випадок зустрічі з німцями мав стати надійною точкою оборони.

Довго на "гостей" чекати не довелося. Проти чотири з 44-х повстанців було кинуте роту німецької жандармерії, роту донських козаків і роту поліції із фольксдойчів - всього близько 400 осіб. Необережно наблизившись до повстанських позицій, вони потрапили під шквальний кулеметний вогонь, втративши

храму, і відбили нічний штурм.

10-те вересня стало справжнім випробуванням повстанського духу. Протягом цілого дня німецькі сили штурмували монастир. Але кулеметник Коцюба, який сидів на дзвіниці, безперервним кулеметним вогнем відкидав навалу противників.

З 44-х повстанців живими залишилося всього 18.

З ночі 10-го до середини дня 11-го вересня німецькі окупанти обстрілювали монастир з артилерії, танків та мінометів, а надвечір знов пішли на штурм монастиря. Повстанці втратили пораненими ще трьох побратимів, в тому числі і свого команди-

ра Березу, але позицій не здали.

Вночі на 12-те вересня вони вирішили прорватися з оточення. Сховавши у підвалах храму поранених товаришів, повстанці розділилися на дві групи по шість чоловік і, вдаривши по німецьким окупантам одразу у двох напрямках, вирвалися зі смертельного кільця.

О 5-й годині ранку, користуючись густим туманом, упівці кинули на позиції ворога гранати і у спричиненому безладді пішли на прорив... Кулеметнику Коцюбі, який лежав поранений на дзвіниці, пощастило також врятуватися, вже після того, як затих бій.

Зранку 12 вересня 1943 року німці увійшли до монастиря. Почувши стогін, вони виявили од-

ного зі схованих поранених і повісили його того самого дня.

Трупи 29 захисників монастиря зібрали й поховали місцеві селяни. Вони ж увечері 12 вересня, після відходу німців, знайшли у підвалах і врятували ще двох поранених.

Повстанці втратили 29 осіб у бою, один був убитий у полоні, дванадцять врятували місцеві жителі. Німецькі втрати оцінюються в 90-100 чоловік убитими та 150-200 пораненими. За іншими джерелами, німецькі втрати оцінюються в 540 чоловік убитими та більше 700 поранених.

Монастир зазнав руйнації, але частково уцілів до наших днів.

Дмитро СНЕГИРЬОВ,
Президент благодійного фонду "Підтримки Українських ініціатив" (м.Луганськ),
www.istpravda.com.ua

Як предки Гоголя і дружини Пушкіна разом на Черкащині козакували...

Не черкашани колесо вигадали і не золотонісці єгипетські піраміди будували. Але фактично все, що пов'язане з українським козацтвом і елітою козацтва, зароджувалося тут, на цій землі, навколо козацької столиці Чигирин.

Вихор тодішніх штормових подій гуляв Корсунем, Черкасами, Каневом, Золотоношею, Уманню і виплескував на сторінки історії дати перемог і поразок та вписував на них славі імена козацьких старшин. Серед них були далекі предки Миколи Гоголя і дружини Олександра Пушкіна Наталії Гончарової — гетьмани Остап Гоголь і Петро Дорошенко...

СИН ЧИГИРИНА, ПАСИНОК МОСКВИ І СТАМБУЛА...

Петро Дорошенко народився в Чигирині, був славетного козацького роду. Коли хлопцеві виповнився усього рік, його дід, гетьман Михайло Дорошенко загинув під час походу на Крим — потрапив у пастку татарських загонів хана Гірея. До Чигирини докотилася страшна звістка: відрубана Дорошенкову голову настромили на списа і вивісили на фортечному мурі кримської Кафи (сучасної Феодосії). Про діда Петро пам'ятатиме все життя, намагаючись рівнятися на нього. Змалку добре вчився грамоти, досконало знав латину і польську мову. Але не забував вчитися скакати верхи, стріляти з лука, метати списа й рубати шаблею... Йому не було ще й 30 років, коли вже очолив спочатку Прилуцький, а потім Черкаський і Чигиринський полки армії Богдана Хмельницького. Полковник Дорошенко відзначився у переможних боях проти польських військ, але займався і дипломатичною діяльністю та за дорученням гетьмана вів переговори з урядами Швеції і тієї ж Польщі.

Скептично поставився до союзу козацької держави з Московським царством. І коли Москва почала одні статті домовленостей порушувати, а іншими користуватися на свій розсуд, підмінюючи їхнє трактування, Дорошенко їздив із делегацією до Москви і намагався добитися скасування найпринизливіших з пунктів. Став активним учасником українсько-московської війни під проводом гетьмана Виговського, зокрема командував полком під час Конотопського розгрому московських військ.

1665 року, коли Дорошенко був полковником Черкаського полку, інші полковники Правобережжя обрали його тимчасовим гетьманом. Наступного року козацька рада у Чигирині затвердила вибір старшини. Рішучість і самодостатність гетьмана підтвердили його перші кроки — створення 20-тисячної гвардії найманців, так званих "серденят" (у перекладі з турецької — "відчайдухи") і навіть спроба чеканки власних монет.

1667 року Москва підступно порушила умови Переяславського договору і за спиною у козаків під-

писала Андрусівське перемир'я з Польщею, поділивши з нею Україну на два шматки. У відповідь на це гетьман Дорошенко уклав військовий договір з турками й татарами і потужним походом на землі Галичини змусив Польщу визнати широкую автономію Правобережної України, з кордоном по річці Горинь. Після цього війська Дорошенка вирушили на Лівобережжя, на підтримку антимосковського повстання. В червні 1668 року повсталі козаки вбили промосковського лівобережного гетьмана Брюховецького і проголосили Петра Дорошенка гетьманом усієї України. Та інтриги Москви і Кримського ханства вже зовсім скоро повернули поділ України. На Правобережжі татари підтримали претензії на гетьманську булаву писаря Суховієнка, а на Лівобережжі Москва допомогла стати гетьманом Дем'янові Многогрішному. За цих умов Дорошенко пішов на союз із Туреччиною, договір про який було підписано у Корсуні. Дорошенко отримав від султана титул санджакбея, але у договір закрив такі пункти, як збереження Української православної церкви у складі Константинопольського патріархату, звільнення України від податків на користь турків, заборону на спорудження мечетей в Україні й заборону на будь-які домовленості між Туреччиною і Москвою та Польщею без згоди на це України. Турків у першу чергу цікавив військовий союз із

чудово вишколеними козацькими полками. А ще, як і годиться тим, хто не кумекає в українській мові, турки вимагали запровадити "другу державну" — дублювати всі документи турецькою мовою.

У вересні 1670 року згідно з домовленостями з турками Дорошенкові довелося воювати

проти польської армії й загонів уманського полковника Михайла Ханенка. Керувати операцією Дорошенко призначив наказного гетьмана війська Остапа Гоголя, давнього побратима по визвольній війні Хмельницького...

З ПОЛЬСЬКОГО РОТМІСТРА В УМАНІ — ДО ГЕТЬМАНА УКРАЇНИ

Напередодні Хмельниччини Остап Гоголь був ротмістром "панцерних козаків" (важка ка-

одним із творців національних адміністративно-військових інституцій Правобережної України. Весною 1649 року став головним організатором повстання на Подністров'ї та Поділлі й добився звільнення цих територій від поляків. Частина дослідників переконують, що після загибелі полковника Глуха Остап Гоголь очолив замість нього на певний час Уманський полк.

Так само, як і Дорошенко, Гоголь не довіряв домовленостям з Москвою і 1657 року був одним із учасників зніщених гетьманом Виговським переговорів зі Швецією. Пройшли вони теж на сучасній Черкащині — у Корсуні, й завершилися підписанням домовленостей, згідно з якими шведи визнавали "Військо Запорозьке за народ вільний і нікому не підлеглий". Наступного року полк Гоголя бився під Києвом проти військ російського воєводи Шереметьєва, а пізніше взяв участь у розгромі московитів під Конотопом.

Дружба двох козацьких воєначальників обірвалася тоді, коли Гоголь саме був у бойовому поході на кримську Керч, а Дорошенко на березі Росави під Корсунем підписував договір із турками. Вважав, що за таких обставин краще вже союз із поляками. Від короля Яна III Собеського Остап Гоголь отримав у дар село Вільховець і титул гетьмана Правобережної України...

ПАМ'ЯТЬ ПІСЛЯ СМЕРТІ

Петро Дорошенко, розчарований політикою союзної Туреччини, яка грабувала і плундрувала українські землі, восени 1675 року склав гетьманські клейноди на козацькій раді в Чигирині. Кошовий запорожців Іван Сірко прийняв від нього присягу на вірність московському цареві, бо присягатися перед чужим Дорошенко не хотів. На вимогу царя вимушений був таки приїхати до Москви, де бунтівному гетьманові дарували титул в'ятського воєводи, а потім — і підмосковне селище Ярополчце. Уже в похилому віці він втретє одружився — з Агафією Єропкиною з роду столбових дворян. Вона народила йому двох

синів і доньку. Саме від цього шлюбу пішло продовження роду, представницею якого згодом стала знаменита Наталія Гончарова, дружина поета Олександра Пушкіна. Згадку про українських козаків і гетьмана Дорошенка досі бережуть вірші Пушкіна. До речі, саме Пушкін клопотався, щоб на могилі гетьмана, який був предком його дружини, відновили зруйновану часом каплицю. Це побажання поета було виконане вже після того, як він загинув на дуелі. Каплицю пізніше зруйнували безбожники-більшовики...

А Остап Гоголь помер у своїй резиденції в Україні і похований у Києво-Межигірському монастирі. У повісті "Тарас Бульба" письменник Микола Гоголь пізніше використовує багато сюжетів з його життя. Так само, як у книжкового Бульби, у Остапа Гоголя було двоє синів (Прокіп і чи то Мартин, чи то Остап), обидва полковники Війська Запорозького. Обидва в юності були бурсаками і вчилися латини та інших наук. Один з братів (так само, як і в книзі — старший), загинув у бою з поляками, а інший перейшов на польський бік...

У обох гетьманів-побратимів родові герби були синьо-жовтими: у Дорошенка — з православним хрестом, мусульманським півмісяцем і шаблею, а у Гоголя — з таким самим хрестом і козацькою підковою на удачу. Дорошенко став знаменитим гетьманом, але жорстоко помилився, привівши на рідну землю турецьких яничарів, а Гоголь — одним із найкращих полководців Війська Польського і разом з тим — одним із найсерйозніших його ворогів. Обоє гетьманів єдали перемоги у боях проти військ зрадливих правителів Московської держави...

Підготував:
Олександр Бравада
Джерело: Прес-Центр
Малюнки Сергія
Овчаренка

«Козацьке Бароко» українських церков

Українське бароко XVII століття нерідко називають «козацьким». Це, звичайно, перебільшення, але якась частина істини в такому визначенні є, бо саме козацтво було носієм нового художнього смаку. Відомо чимало відомих творів архітектури та живопису, створених на замовлення козацької старшини. Але козацтво не лише споживало художні цінності, виступаючи в ролі багатого замовника. Будучи насамперед величезною військовою і значною суспільно-політичною силою, воно виявилось також здатним утворити власне творче середовище й виступати на кону духовного життя народу ще й як творець самобутніх художніх цінностей. Козацькі думи, козацькі пісні, козацькі танці, козацькі літописи, ікони, козацькі собори — все це не порожні слова. За ними — величезний духовний досвід 17 — 18 століть, значну частину якого пощастило втілити у своїй художній діяльності саме козацтву. Все це залишило в культурній свідомості народу глибокий слід. А краса козацького мистецтва породила легенду про золоте життя під булавою гетьманів, про козацьку країну, країну тихих вод і світлих зір.

Стиль бароко найвиразніше проявився у кам'яному будівництві. Характерно, що саме в автономній Гетьманщині і пов'язаній з нею Слобідській Україні вироблявся оригінальний варіант барокової архітектури, який називають українським, або «козацьким» бароко. Позитивне значення мала побудова в Україні храмів за проектами Бартоломео Растреллі (Андріївська церква в Києві, 1766 р.). Серед українських архітекторів, які працювали в Росії у стилі козацького бароко, найвідоміший Іван Зарудний. У кам'яних спорудах Правобережжя переважало «загальноєвропейське» бароко, але і тут найвидатніші пам'ятки не позбавлені національної своєрідності (Успенський собор Почаївської лаври, собор св. Юра у Львові, а також собор св. Юра Києво-Видубицького монастиря, Покровський собор у Харкові та ін.). Продовженням бароко став творчо запозичений у Франції стиль рококо. В ньому перебудовано Київську академію, дзвіницю Києво-Печерської Лаври, Софіївського собору, головної церкви в Почаєві

«Козацький собор» древніший за саме козацтво. Першу відому п'ятиверху церкву збудував над могилою Бориса і Гліба у Вишгороді давньокиївський архітектор за наказом Ярослава Мудрого.

Такі хрещаті дерев'яні храми — типове явище в традиційному народному будівництві. Козацтво не вигадало тут нічого незвичайного, неймовірного чи небувалого. Його заслуга в тому, що цей, поширений з давніх часів, тип великої дерев'яної церкви, воно вдягло у камінь, прикрасило безліччю чудових пластичних мотивів, вдосконалило й підняло кілька споруд такого роду на рівень найдосконаліших виявів європейського архітектурного мистецтва.

Перше таке кам'яне диво на Лівобережній Україні з'явилося в столиці найбільшого козацького полку в Ніжині 1668 року. З'явилося не в монастирі, а, як і належить козацькому собору, на широкій площі серед міста. Через кілька років подібна споруда з'явилася в Густинському монастирі, знаменуючи собою союз козацтва і церкви в національно-визвольній боротьбі. Часто козацькі церкви планувалися і як оборонні споруди. Класичний приклад цього — церква Святого Пророка Іллі в Суботіві на Чигиринщині, споруджена коштом Богдана Хмельницького впродовж 1651—1656 року. Церква красива і могутня водночас — двометрової товщини стіни і бійниці в них до сьогодні нагадують про те, що українці — нація воїнів-козаків, які вміли постояти в бою за православну віру і рідну землю...

ДЕНЬ В ІСТОРІЇ

12 – 27 грудня

12 грудня 1635 р. загинув Іван Сулима (на портреті), гетьман запорозьких козаків.
12 грудня 1764 р. цариця Катерина II скасувала в Україні Гетьманщину.
12 грудня 1890 р. народився Андрій Мельник, командир 6-ї сотні УСС, полковник Армії УНР, крайовий командант УВО, голова ПУН, інженер-лісівник.
12 грудня 1896 р. народився Петро (Євстафій) Філоненко, начальник 9-го району Волинської повстанської групи, полковник Армії УНР.
12 грудня 1919 р. у бою з денікінцями загинув Іван Дубина, бунчужний полку Чорних запорожців.
12 грудня 1921 р. загинули макарівський отаман Карпо Яблучко та його заступник Кузьма Кропивницький.
12 грудня 1970 р. помер Йосип Мандзенко, сотник Армії УНР, автор споминів.

13 грудня 1864 р. народився Віктор Зелінський, командир Синьої дивізії, генерал-поручник Армії УНР.
13 грудня 1897 р. народився Андрій Кравчук, старший десятник УГА, капельмейстер 1-ї УД УНА, диригент духового оркестру осередку СУМ ім. Лесі Українки, автор спогодів про Визвольну боротьбу.
13 грудня 1919 р. денікінці вбили кагарлицького отамана Саву Дьякова.
13 грудня 1936 р. помер Олекса Алмазів (на фото), командир Окремого кінно-гірського гарматного дивізіону Армії УНР.
13 грудня 1939 р. народився Сергій Бабич, багатолітній політ'язень.
13 грудня 1966 р. помер Борис Шевченко, командир 1-ї сотні Окремого кінного партизанського дивізіону ім. П. Болбочана, лицар Залізного хреста Армії УНР.

14 грудня 1942 р. німці вбили Івана Климова — «Легенду», крайового провідника ОУН.

15 грудня 1890 р. народився Василь Ємець, бандурист, учасник Визвольної боротьби в лавах Армії УНР.
15 грудня 1921 р. загинув Трохим Бабенко, отаман Мліївської гайдамацької січі (отаман Голий).
15 грудня 1934 р. москалі розстріляли письменника Григорія Косинку, писаря Дніпровської повстанської дивізії отамана Зеленого.

16 грудня 1886 р. народився Данило Терпило — отаман Зелений (на фото).
17 грудня 1883 р. народився Микола Рябовол, голова Законодавчої ради Кубанської Народної Республіки.
18 грудня 1883 р. народився Микола Угрин-Безгрішний, підстаршина УСС, сотник УГА, голова Рогатинського повітового осередку УВО, сотник дивізії «Галичина», журналіст, прозаїк, поет, історик, видавець, фотограф, педагог.
18 грудня 1896 р. народився Ілько Струк, отаман Вільного козацтва, командувач Першої повстанської Армії УНР.

19 грудня 1856 р. народився Степан Ерастов, письменник, член Центральної Ради від Кубані.

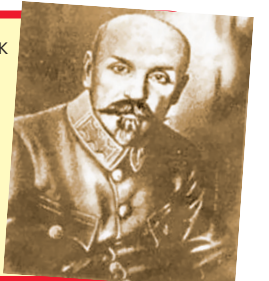
19 грудня 1945 р. загинули члени Проводу ОУН Дмитро Маївський і генерал Дмитро Грицай — «Перебийніс».
20 грудня 1894 р. народився Данило Лимаренко, повстанський отаман, старшина 6-го куреня Низових запорожців 1-ї Запорозької дивізії Армії УНР.
20 грудня 1923 р. москалі розстріляли вереміївського отамана Івана Савченка-Нагірного (на фото) і його побратимів — Степана Адаменка та Ярему Прудкого.

21 грудня 1886 р. народився Осип Левицький, сотник УГА, начальник Пресової квартири, директор Української гімназії в м. Криничі на Лемківщині.
21 грудня 1886 р. народився Сава Никифорак, хорунжий УСС, четар УГА, співредактор видання «Український Пласт», педагог.
21 грудня 1961 р. помер Микола Бутович, поручник Армії УНР, графік і поет.
21 грудня 1963 р. помер Олекса Сім'янців, поручник полку Чорних запорожців Армії УНР.
23 грудня 1896 р. народився Федір Артеменко — отаман Орлик (на фото), командувач 2-ї (Північної) повстанської групи, полковник Армії УНР.
23 грудня 1932 р. поляки стратили бойовиків ОУН Василя Біласа та Дмитра Данилишина.
23 грудня 1937 р. москалі розстріляли кубанського бандуриста Петра Гузія.

24 грудня 1875 р. народився Олександр Греків (на фото), генерал-поручник Армії УНР.

25 грудня 1890 р. народився Василь Прохода, начальник штабу 1-го полку 1-ї Сірої дивізії Армії УНР.
26 грудня 1937 р. москалі розстріляли кубанського фольклориста Григорія Концевича.
27 грудня 1595 р. прийшов у світ Богдан Хмельницький.
27 грудня 1979 р. померла Галина Дидик, зв'язкова головнокомандувача УПА, багаторічний політ'язень російських таборів.

Свідоцтво про державну реєстрацію
КВ №18773-7573ПП від 18.01.2012 р.

Козацький край

Головний редактор —
Олег ОСТРОВСЬКИЙ
Шеф-редактор — Віктор ВОЛЯ
Редактор випуску — Петро ДОБРО
Голова редакційної ради —
Володимир МУЛЯВА
Засновник — Чигиринська ГО
"Вільне Козацтво Холодного Яру"

ПЕРЕДПЛАТНИЙ ІНДЕКС ГАЗЕТИ — 89155

Адреса редакції:
вул. Ільїна, 330, к.4, м.Черкаси, 18005, тел.: (0472) 31-29-74
E-mail: Cossack_land@i.ua
Газета віддрукована в ПП Руденко Ю.І.,
м.Черкаси, вул.Вербоєцького, 1а. Тираж — 10 000 екз.
Замовлення № 1011